

לאחר מכן באה ברכת החזרקיות:
 בין שפלה פושעים נותרו מטהן אף צדיקים, רכובות (וחולות, עת, א), וילך רבי רשותם אגדע קרטופנקה קנית ציון^[35]. וכך לאל
 לערק מס השזרקיות ואזהה ברכת, שאצטמר (קדרא ט, לב).
 מנגנון שלחה ספק וודקה פניען^[36] – משקה והכמת הוויה^[37].
 גזעיקין ליה – וכטמוץ לנארה: ייז' גיגור (את התבם) אנטק^[38], וכן
 צדיקים^[39] בכל הרים והווער, יש לכלל ברכותם גם רץ צדק, כשם
 והפסוק סוסמכים זו^[40].

וישן מתחזקתו קרבן של הגזיקים בירושלים, שאנדרו (זהולס
כב ו') שאלו שלטם ירושלים "שללו אֶקְבָּר". הפסוק אומר
שכבר יהוה שלט בירושלים היה בשלה הנוראים שעם אהוביהם.¹⁸
הרי שקדmons מחרוזמתם בירושלים.

לאחר ברכת בנין ירושלים באה ברכת את צמח זה:
וכיוון שגביגות ירושלים, בא קד – תבאו מלכיה בית רוחם¹⁸, שיבא מאר
(המשם ב- 7).

Digitized by srujanika@gmail.com

כעת, זכינו להבין שהיושעה העתודה מרכבתה קיימה קמעא מעליות הטביעה, לאורה, של ישראל, הפעלת דוד כל הארץ. משם היא מתורמת והולכת עד שניכרת בה היישועה העל-תברית האלויהית. היא מלבש את היישועה הקדומת בעי והדר, המובלות את רושע ואות המלחמות והצרות מן העולם, ומאיות אותן בג' באור העליזון, שאנו לו שמיעה למליהו.

לפי זה אנו מותפלים על צמיחה קרו דוד שתהיה על ידי ישותה ה', ולא על י' ישעת האדם. כי בחקלאך הוא אשון של האגואלה, כמו ישותה האדם. עדרינו אינו הגוים מכירים שוהה ישותה ה', והם מתאמנים בכל כוחם לבטלה ולעוצר בעודה. מכאן כל השבל והיסורים מכורכים במלחמות, שם, דברי חז"ל²⁴⁵, אחזה לה�ואה. בכלל זה גם השבל הרווחי בתוך העם היהודי, מפני שחולקו לא רואה את אור ה' הזורח על ישראל, והוא מתייחס לעניין בנית הארץ הקדושה ותקומת עם ה' כתהילך לאומי חומיי, שיתן למצואו מקבילים לו אגלו אומות העולם. על זה באח הבקשה: "וְקַרְנוּ תְּרוּם בִּישׁוּעָה", כי אם לא תהיה הרמת הקן בשעותה ה', עדין לא כלו הגאות והמשבריהם.

ישועת ה'

מודע נקראות היישועה "ישועתך" – ישותה, ולא ישותם ישראל? יש לדעת, שככל
מן שישישראל מושפעים, אין זה רק סבלם של ישראל. הקב"ה, אדון העולם
ומסדרו, קבע, שגדלות התורה ותוקף האמונה והשזה יופיעו רק דוד ישראל. וכל
מן שישישראל בוגרת, שי בזו גם צע, בכivel, למודל האמונה וקדושתה. מותקך
תתברר, שנגואל ישראל היא באמות ישותנו של אדור הת' גאנטם.

ישועת ישראל באה משני ציווים. הילוון האחד על ידי מלחותם והמאבקים בגוד כל המורעים והמוזיקים למייניהם. והילוון השני על ידי סילוק התבול מעיים של יושבי תבל, השוכנים את אלווי עולם, ומשmis את מבטחם בהבדול וחיק של החומר ותאונותיו. כאשר יairo עיניהם, ילמדו כולם להעיר את גבורותם של ישראל, שמו על תורה 'ה במשמעות נפש נעה. כל קד מול כל אויביהם. אז יתהפקו מאובדים לאוהבים ומעריצים, המבקשים את קרבנותם של ישראל, והוחצים למלמדן.

זאת היא יישועה שאחריה אין מלחמות. ורק אז ישורו שלום עולמי מקצה העולם ועד קץו, כשהמרכוו הוא ירושלים, ובית המקדש אויר של עולם, ומשם יוצאת התויה לעולם כולו. ישותו, זאת, שהיא ישות העולם כולו, היא התרבות

מכל הכווניות אל נקודת המרכז-התגלויות אוֹר ה' על ישאל ביישלים פרבו מהרונה, שבשבילה נברא העולם כולו על כל כוחותיו וסדרו הנוגוטין אן, עם שראל, הנמצאים ברכבה של האנושות, וכל מחלפי חינו מושגים בגורו נפלאה על ידי ה', למלعلا מן הטבע וסדרו הרגילים, יודעים שלא וככל לשם שמחה למה בשועה, גם בכל השעות הקטנות מן הצרות הזמניות, עד שאותו שיעות ה' שיעות האמת והדק. אם כן, כל תקתו לנו לנגן מן הקמים עליינו לרעה, שואפות להמשיך את אותן הצלחות להגדילו, ולכונן לקראת היושנה הגדולה. קיבובנו לאורי ישראל הוא כדי שפה תצעם מלבות בית זוד בחוץ ח', להאר עלולות. גם שלטונו על הארץ, בנינה של ירושלים, הגדלת התורה ונושאה הכתנת משפט התורה באיר', כל אלה הם קיימים אזהרים המשיכים

זהו מושג עליון של רוח ביביגן, והוא מושג שמיינטן מושג של רוחם של היהודים. כל תקופתינו להצלחות השונות, הצלחת חברון, הצלחו של רוח ביביגן, קיינו כל היום".²⁴⁶ והוא מושג שמיינטן מושג של רוחם של היהודים, לאבדנו, והוא מושג של ישראל לבית חם ולשבם עיר האקודש, כולם הם שנחליטו שורוותם אל המהורה היהודית, זו היהוינו יושווין בה.²⁴⁷ והוא מושג של רוחם של היהודים.

לסייע פורק האכיפה לישועה נגיד העיר העתיקה: כתוב הבן איש חי בשם הארי', שכאשר אומרים מילם אלו ("ליישועך קניינו כל היוט") צריך לכונן שאנו מוצפים לישועה. זאת על פי הוגמרא במסכת שבת²⁶⁷, שבו האגדה בא בלבית עלולמו שואלים אותו שאלות אחותו, ובזהן. האם עייפות לישועה? וביאר רשי²⁶⁸, האם ציפיות להתקימות דברי הנביאים בימייק' ציפיה זו, ראי אפשר לקיימה במס שפותיים בלבד, ושჭוך להוואות בחו"ל המעשה כיצד אנו מוצפים להתקימות דברי הנביאים - חזרת ישראל לארכון ובונינה לשם ה'

הוּא הַשְׁמָךְ לְדֹבֶר עַל מִכְדֵּשׁ אֲפָגָן י' ק' מתקן מיקומה של ברכיה זו בסולם התפקיד העולמי למורומים, ניתן להבין שברכה זו עונינה משוכנול ומושובת יותר מאשר משלוחות הרשות והמינים, יותר מבטחנות של צדוקים, ואפיו נגבה יותר מבניינה של ירושלים. יש להבין למה ומהודע?

לוּז הַמִּלְלָה – לִיכָּמָס שְׁלִישִׁידָל

במסכת גמilia²¹, אמרה הגמורה על סדר הברכותות: "וכיוון שנבנית ירושלים, בא זוד, שנאמר²²: אחר שbow בנו ירושאל ונש��ו את האלוהים ואთ זוד מלכם". כתוב רשי²³, שהគונה במילה "אחר" היא אחדרי שייבונה המקדש. מהובגר מוז, שאפיו כאשר המקדש בנוי, והעם מבקש את אלוהיהם, עדין יש צו"ר בהז, ובקשתו על ידי העם היא השלב המרכזי את תהליך הגאגולה.

א) הישועה העומדת

אולם, יש לברר את המיליה "צמיח דוד מחרת הצמייה". אין זו מליצת חז"ל מתוקני התפילה, אלא מקורה הוא בדברי רוח הקדוש, בספר תהילים²²⁶: "שם אצמיח קון לוודו", ובדברי בבא ירושלא: "בימיט החם ובעת החיה אצמיח לדוד צמיח"²²⁷. והואಗיל לעשות מכולם וכוריה הנגניה, שקרה למלך המשיח: "צמיח שם ומתחתיו עימך"²²⁸.

ההידוי לצמיח הוא כל מהותי, עד שאפיפיו האיש הפורטץ, המלך, מקבל את שמו "צמיח". מותן התקוכנות גתמה היה השיבוט לעיניו של הגօנאל?

הצמיח מלא חיים, ומחטפת כל רגע ורגע בעלי הפסק, ביזום ובבליה, בקיין ובחרוף. גם כשר בחוץ ונאית החציניות רודומו בדורו החזרוי או ביובוס הקוץן, שורשו ממשיכים לינוק, לעבור כח לקראת העתיד האביבי, בו יונגןנו הניצנים ויפרחו הפרחים. הכוונה נססת י"ש לעצמה, שהרוואה העומדת בזורה לא יכול לזרוא את הצמיחה הקמתהנהן, ונדרמת אכילל קרל גוטמן במלבד.

באו הבבאים, ואורחיהם גנשי נסותה הגדולה מתקני התפילה, ובוiarו לנו שלא לו
תכוונות ישועת של ישראל. ראשית, השועה מתקדמת והולכת ביל הפסק, גם
כשהר כפלי חוץ נראה כאילו אין שם סימן המעיד על זה. כמשמעותה המודרנית
על פרשת יושב: "יויה בעית ההיא יוד' יהודה מאת אחוי"²³⁰. יעקב עסוק בשקו
ובתහיתינו, יוסף הורד מצירימה ועסוק בבית פוטיפר, יהודה עסוק בבית שוע
ובבלתו תמר, השבטים עסקיים במכירת יוסף, ועוד באח השאללה, והוקבה מהו
עשה? עונה ר' עוניה המודרני, הקבר'ה הווא אויר של משיח. אוור הנגואה נברא ומופתח
כשהר שום איש לא מתיחס לזה, אפילו לא האבות הקדושים בניםם השבעתיים.
זהו בכווןו של משה, שהוא נעלם, אבל מותפחו בהשגה האלוהית גם
במושג הגזירים והבראונים.

התכוונה השניה, הצמיחה האיטית, שגם הגופה לא יכול להבחין בה, ורק כאשר הוא זוכר מה היה קודם, שאת�能 היה אצמן והוים בפרק. כך היה גאותם של ישואא, למתבונן היהום ונואות כל בעיות החוויה מי שיזכיר מה היה לפני שנה, אוץ שמהה, יהודים מפוזרים בארכע כבאות תבל, עסוקים בגבורותיהם, ולפעמים לא יהוים זה על קיומו של זו. יהוד תימן ואתיופיה לא ידעו על המתרחש באירופה, ולהיפך, ההתבוללות פושה, והכל נראת כל אחר יאוש. ולפניהם חמישים שנה, ערב הקמת המדינה, שכארץ צבא מחרותם, והכל, בכל התהומות, נראתה כבוחיתולים. והיום אפשר לראות את הפחתת שטמלה, קיבוץ גלויות, גבוש העם וACHINEנו גנד אוביון, ובגינתו הכלכלית מגיעה לעוצמה משקית תעשייתית אדירה. ומעל הכל, תחיה רוחנית וחזרה למקרות גנטשה והתוורה בהיקף עצום של אלפי תלמידים חכמים, מאות רבנים גדולים, ישיבות, ובתי מדרש ואולפנות. וכל האкар הוה הום, לא היה נראת אס לא היינו זוכרים את העבר. יוס יבוא, ופאו על העתידי ייעמעס סט אה הווה שלן, שייראה הילש וזהיר מועל העתיד המהול. זהו טבע האגולה בבלוי ווסק. "צמא שמו ומתחתו יצמא"²³. ביגנוטים אנו יזכירים מול הקשיים בהוחה, שהעסק בפתחונים והזאגה שמוא יתגבורו. יתגבורו וא' ליטיגו א' לאטיגו א' לאטיגו א' לאטיגו א' לאטיגו א' לאטיגו א'

